

Matsumoto Seicho

Người đàn bà viết thơ Haiku

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2006

Matsumoto Seicho

Người đàn bà viết thơ Haiku

Hoàng Long dịch

(phần 1)

Người dịch: Matsumoto Seicho sinh tại tỉnh Fukuoka năm 1909 và mất năm 1992. Dù ông khởi nghiệp viết văn vào tuổi bốn mươi nhưng mau chóng nổi tiếng, rất được công chúng Nhật Bản yêu thích. Matsumoto Seicho đứng vào vị trí thứ tám trong danh sách Mười nhà văn Nhật tiêu biểu cho mười thế kỷ văn học Nhật do nhật báo Asahi điều tra qua 20.596 người. Kết quả được công bố trên tờ báo này vào ngày 29/6/2002.

Tác phẩm chính của ông bao gồm “Ten to sen” (Điểm và đường thẳng), “Suna no utsuwa” (Bình cát)...Truyện của ông thường là truyện trinh thám triết lý nhưng không khô khan cứng nhắc mà gói ghém nhiều bài học về thế thái nhân tình.

Truyện “Người đàn bà viết thơ haiku” sau đây được dịch từ “The voice and the other stories” (Thanh âm và những

truyện ngắn khác), tuyển tập truyện ngắn của Matsumoto Seicho, do Adam Kabat dịch sang tiếng Anh, Nxb Quốc tế Kodansha, in tại Nhật Bản năm 1989, tái bản năm 1995. Đây là một trong những tác phẩm đầu tiên của Matsumoto được dịch ra tiếng Việt.

1

Khi ấn bản tháng tư của tạp chí thơ haiku Cattails (Đuôi mèo) đã sẵn sàng cho việc in ấn, Bakujin Ishimoto, tổng biên tập tạp chí này, tổ chức một cuộc họp mặt với các thành viên cộng sự như Riko Yamao, Seisa Fujita và Shizuko Nishioka. Bakujin vốn là một bác sĩ và những cuộc gặp mặt như thế này luôn luôn được tổ chức tại nhà của anh ta. Câu chuyện diễn ra bên những chén trà.

- Cả tháng này nữa cũng không có một bài haiku nào của Sachijo Shimura gửi đến nhỉ? - Riko lưu ý nói với mọi người. Anh ta đang làm chủ một cửa hiệu sách cũ.

- Cô ta chẳng bao giờ gửi cho chúng ta một bài nào nữa, - Bakujin đáp lời trong khi liếc qua bản in thử tờ tạp chí.

- Đây là lần thứ ba liên tiếp rồi đấy. Có lẽ cô ta bệnh nặng rồi - Seisa, người đang làm việc tại một công ty thương mại, nói. Anh ta nói khi đang ngồi đối diện với Bakujin.

Seisa hai mươi tám tuổi, vẫn còn độc thân và là thành viên trẻ nhất của nhóm biên tập.

- Cô ta chắc rằng mình bị u dạ dày.

- Thế thì nghiêm trọng đấy phải không? Nhưng ngày nay thì ta có thể chữa trị dễ dàng những khối u bằng cách phẫu thuật.

- Vâng, và chuyện đó có thể thực hiện dễ dàng ở một bệnh viện thường thôi. Nhưng tôi tự hỏi là ở những nơi đó, người ta có thể phẫu thuật ngay được không - Bakujin nghi ngờ nói. “Những nơi đó” là Bakujin muốn ám chỉ đến một bệnh viện từ thiện tên là Aikoen ở thành phố H ở tỉnh lân cận. Sachijo Shimura là cộng tác viên của tạp chí Cattails từ năm ngoái. Một lần, Bakujin đã chọn bài thơ haiku của cô là bài thơ xuất sắc nhất của tạp chí này. Trên những bài cô gửi cho tạp chí, ngoài tên cô là hàng chữ “Aikoen” được in chữ nhỏ như thể đó là địa chỉ nhà. Như thế cô ta là bệnh nhân của bệnh viện từ thiện này.

- Ý anh muốn nói là người ta không thể mổ vì ngân quỹ ít ỏi của bệnh viện à? - Riko hỏi.

- Tôi chắc là họ có một ngân quỹ eo hẹp. Nhưng tôi không thể nói là chúng ta phải làm gì cho dù người ta có mổ cho cô ta hay không. Dù sao đi nữa, tôi cũng cho rằng cô ta sẽ không được điều trị thích đáng đâu.

Bakujin, người đang lãnh đạo rất thành công một bệnh viện, vừa nói vừa nhìn vào gương mặt của những người cộng sự, đôi mắt kính lấp lánh sáng.

- Thật tiếc quá nhỉ? - Shizuko nói - Nàng là vợ của chủ tịch một công ty lớn, đã có hai đứa con. Nàng luôn ở trong một trạng thái bất an như thể luôn thiếu thốn một cái gì đó.

- Thế cô ta có người thân thích nào không?

- Tôi cho là không đâu. Bằng cớ là cô ta đang phải nằm trong một bệnh viện từ thiện - Bakujin đáp lời. Anh với tay lấy một điều thuốc.

- Cô ta khoảng bao nhiêu tuổi nhỉ? - Riko hỏi.

- Tôi nhớ một lần, trong bức thư cảm ơn chúng ta vì đã chọn bài thơ của cô ta đạt giải nhất, cô ta nói mình ba mươi ba tuổi.

Shizuko dường như đang nghĩ về sự khác biệt tuổi tác giữa mình và Sachijo.

- Cô ta đã lập gia đình chưa nhỉ?

- Tôi cũng không biết nữa. Chúng ta chẳng bao giờ hỏi về đời tư của cô ta - Bakujin nheo mắt lại khi anh nhìn Riko.

- Nhưng nghiêm túc mà nói, chúng ta có thể viết cho Sachijo một bức thư khác. Lý do là ba tháng qua sao cô ta không gửi cho chúng ta một bài haiku nào cả...

- Một bức thư khác ư?

- Thực ra thì tháng trước tôi đã gửi cho cô ta một tấm thiệp và một bức thư xin cô ta gửi cho mình mấy bài thơ.

Sachijo mới đóng lệ phí thành viên có hai tháng nhưng tôi nghĩ chúng ta có thể miễn trừ điều này. Ngoại trừ tất cả các cộng tác viên ra thì cô ta sẽ là một ngoại lệ.

- Tôi hoàn toàn đồng ý - Shizuko nói - Tôi cũng có để mắt đến cô ta. Bài thơ haiku của cô ta mà chúng ta chọn là giải nhất quá tuyệt vời.

- Rồi cô có nhận được hồi âm không? Seisa hỏi.

- Không có lấy một lời. Sachijo đã trở thành một cộng tác viên đáng ao ước của chúng ta từ trước tới nay. Bởi thế mà tôi lo lắng rằng bệnh tình của cô ta đã trở nặng.

Bakujin nhả khói.

- Bác sĩ Ishimoto, Sesa nói, hãy viết thư cho cô ta đi. Tôi chẳng cần quan tâm đến thơ của cô ta. Nhưng nếu bệnh tình của cô ta nghiêm trọng, thì bức thư của chúng ta cũng sẽ là một nguồn cổ vũ cho cô ta.

- Tôi cũng như anh vậy đấy

- Tôi nhớ một bài thơ haiku của cô ta. Nó như thế này:

Niềm cô đơn tôi

Cuộn như chiếc kén

Trên lòng tay tôi

- Có lẽ nàng ta rất cô đơn trong thế giới này.

- Một chiếc kén à? Hình ảnh tuyệt quá, Bakujin tỳ khuỷu tay lên bàn và ngược nhìn lên. Ba người kia chìm vào những suy tưởng riêng mình.

Khoảng một tháng sau, bốn người lại tụ tập ở nhà Bakujin để bàn về ấn bản số tháng năm.

- Lần này vẫn chẳng có tin tức gì từ cô ta cả - Seisa nói với bác sĩ.

- Cái gì? Ý anh nói là Sachijo Shimura đấy hả?

- Tôi đã duyệt cẩn thận tất cả các bài thơ, nhưng tuyệt nhiên không thấy cô ta gửi một bài thơ nào cả.

- Tôi có viết thư cho cô ta mà không nhận được hồi âm.

Nếu cô ta không thể tự mình viết thư thì phải nhờ ai đó đã giúp đỡ cô ta chứ - Bakujin nhìn với vẻ thoáng khó chịu.

- Liệu có thể xảy ra điều gì nhỉ? Shizuko thì thầm.

- Anh có nghĩ là cô ta đã chết rồi không? Riko nói, hướng về phía Bakujin.

- Trong trường hợp đó thì bệnh viện phải thông báo cho chúng ta biết chứ. Hay ít nhất thì họ phải gửi trả lại bức thư của tôi.

- Có lẽ thư viện chẳng làm hai việc đó đâu.

- Hừm. Ánh mắt Bakujin như ngầm nói rằng điều này có thể lắm.

- Tôi không tin là Sachijo đã mất đâu. Dù cái bệnh viện có

tệ thế nào đi nữa thì tôi chắc là họ cũng phải gửi cho chúng ta một kiểu thông báo nào đó chứ. Vì chúng ta gửi cho Sachijo một bức thư riêng tư mà. Hơn thế, mỗi tháng chúng ta đều gửi cho cô ta tờ tạp chí này mà, Shizuko thêm vào.

- Tôi đồng ý - Seisa nói - Chắc hẳn cô ấy đã bị một cơn bệnh trầm kha đến mức không thể tự mình đọc thư được và cũng không đủ sức để đọc cho người khác viết một bức thư trả lời.

- Có vẻ anh nói đúng đấy - Bakujin nói và dường như xem xét lại vấn đề gì đó - Đây, tại sao chúng ta không hỏi thăm bác sĩ phụ trách bệnh viện Aikoen nhỉ?

- Bác sĩ Ishimoto à - Seisa nói - đầu tháng sau sẽ có một cuộc hội thảo thơ haiku ở địa điểm A, một trong những cơ sở của chúng ta, với những bạn thơ haiku khác. Chắc hẳn anh cũng sẽ tham dự thôi, đúng không? Địa điểm A nằm gần thành phố H đấy, khoảng bốn mươi phút xe điện. Anh có nghĩ là chúng ta sẽ ghé thăm bệnh viện đó trước hoặc sau cuộc hội thảo đó không? Nếu anh thăm cô ấy với tư cách cá nhân, chắc Sachijo sẽ rất vui mừng và lấy làm hân hạnh đấy. Hội thảo sẽ diễn ra vào Chủ nhật, vì thế tôi có thể đi cùng anh.

- Anh có vẻ tha thiết muốn đi quá nhỉ? - Bakujin nhìn

Seisa, và khi anh mỉm cười, ta có thể nhận thấy rất rõ những nếp nhăn và hàm răng vàng ố. Đó là bởi vì Bakujin rất thích hút thuốc - Nhưng dù sao đó cũng là ý kiến hay bởi vì A cũng gần đây. Và nếu anh đi cùng với tôi thì tôi cũng chẳng phiền nếu ta đi thêm chuyến nữa.

- Thôi gắng mà đi đi - Shizuko giục giã - Nếu cô ta không có họ hàng thân thích thì quả thật tôi thấy rất tội nghiệp cho Sachijo.

Riko cũng nói rằng anh ra cũng rất muốn đi cùng nếu như sắp được thời gian. Và như thế, kế hoạch đã hoàn thành.

2.

Vào một ngày Chủ nhật đẹp trời tháng năm, Bakujin và Ø Seisa tham gia cuộc hội thảo thơ haiku do tạp chí Cattails tổ chức ở địa điểm A. Dù A tọa lạc tại Tokyo nhưng nó rất gần với tỉnh lân cận. Riko phải tham gia một hội chợ sách cũ và không thể đến được.

Cuộc hội thảo kết thúc lúc ba giờ. Các thành viên trong hội mời họ ở lại lâu hơn nhưng Bakujin khước từ và nói rằng anh ta có một số công chuyện phải làm và cùng Seisa đáp xe điện đến thành phố H. bệnh viện Aikoen cách nhà ga sáu kilômét. Chiếc xe buýt đưa họ qua những cánh đồng lúa mạch và những vườn nho đang trổ bông. Xa hơn nữa là một vùng đầm lầy phản chiếu chói chang ánh nắng.

Chắc gần đây có một dòng sông.

Bệnh viện nằm giữa khu rừng. Mới nhìn thì bệnh viện gồm ba khu kế cận nhau. Đó là một công trình cũ kỹ và xuống cấp, trông rất tồi tàn. Nhưng ngay cổng vào có mấy luống hoa đỗ quyên nở hoa rực rỡ.

Ngay chiếc bàn tiếp tân bụi bặm, một nữ y tá ngẩng đầu lên và mở khung cửa kính nhỏ.

- Chúng tôi muốn gặp cô Shimura. Sachijo Shimura, Seisa nói.

- Sachijo Shimura à? - từ phía bên kia cửa sổ, người nữ y tá có tia nhìn buồn thảm nói với vẻ hồ nghi và chăm chú nhìn Bakujin và Seisa - Ồ, cô ta đã xuất viện rồi.

- Đã xuất viện rồi à? Khi nào vậy cô?

- Để tôi xem nào. Khoảng ba tháng trước.

Bakujin và Seisa đưa mắt nhìn nhau.

- Rồi bệnh tình của cô ta có khá hơn không?

- Hừm - Người y tá nói mơ hồ.

- Thế cô có biết địa chỉ hiện nay của Sachijo không? Sau khi xuất viện Sachijo ở đâu?

- Hừm.

Bakujin liếc nhìn Seisa rồi đưa cho người y tá danh thiếp của mình.

- Nếu giám đốc bệnh viện có ở đây, tôi muốn gặp ông ta

để hỏi thăm tình hình của cô Shimura.

Người nữ y tá nhìn vào danh thiếp của anh. Dưới tên Bakujin có ghi những thành tích y khoa của anh.

- Đợi tôi một lát nhé - Vẻ mặt lảng tránh của nàng biến mất. Trong thời gian chờ nàng ta quay trở lại và dẫn họ vào một căn phòng tiếp khách trống trải, hai người thanh thoir rít được vài hơi thuốc lá.

Giám đốc bệnh viện có dáng người mập mạp, tuổi trạc năm mươi. Vẻ mặt tươi sáng của ông ta thật tương phản với cảnh sắc môi trường xung quanh. Ông ta cầm một tập hồ sơ bệnh án trong tay.

- Xin lỗi đã làm phiền ông. Tôi muốn gặp cô Shimura nhưng người ta bảo với tôi là cô ta đã xuất viện, Bakujin nói.

- Đúng. Cô ta đã rời khỏi đây vào ngày mười tháng hai - giám đốc nói và nhìn vào tập hồ sơ bệnh án.

- Thế cô ta khỏi bệnh chứ?

- Hãy nhìn vào đây - Ông ta đưa tập hồ sơ bệnh án.

Bakujin tháo kính ra và đọc một cách chăm chú.

- Tôi hiểu rồi - Một lúc lâu sau Bakujin ngẩng đầu lên và đeo kính vào - Tôi chắc là cô ta không hay biết một tí gì về những điều này đúng không?

- Chính xác. Chúng tôi chỉ nói với Sachijo là cô ấy bị u dạ

dày, vị giám đốc trả lời.

Rồi Bakujin và vị giám đốc chuyện trò với nhau khoảng dăm ba phút nữa. Câu chuyện của họ xoay quanh những thuật ngữ y khoa Đức. Seisa theo dõi câu chuyện của hai người một cách khó khăn.

- Cảm ơn ông rất nhiều - Bakujin nói - Về mặt cá nhân, tôi không quen biết gì cô Shimura, nhưng cô ta thường xuyên gửi bài cộng tác cho tạp chí thơ haiku của tôi. Vì thế mà tôi muốn thăm cô ấy.

- À, nhân tiện anh đề cập đến chuyện đó, thì tôi thấy là cô Shimura luôn mang theo một tờ tạp chí thơ haiku bên mình, vị giám đốc nói.

- Cô ta là một cộng tác viên nhiệt tình. Nhưng ba tháng qua, chúng tôi không có tin tức gì của cô ta và chúng tôi tự hỏi không biết đã có chuyện gì xảy ra, Bakujin nói.

- Đúng chính xác ba tháng kể từ ngày Sachijo xuất viện.

- Nhưng trong tình trạng bệnh tật như thế, cô ta định làm gì nhỉ? Có ai đó đưa cô ta đi không?

- Có đấy - vị giám đốc gật đầu - Có ai đó đã đến và muốn kết hôn với cô ta

- Kết hôn với cô ta à? - Cả Bakujin và Seisa đều giật mình nhìn vị giám đốc bệnh viện.

- Chuyện xảy ra hoàn toàn bất ngờ. Hãy để tôi giải thích.

Vị giám đốc mỉm cười rồi kể một câu chuyện như sau. Sachijo Shimura tên thật là Sachiko Shimura. Sachijo là bút danh của cô ta. Cô ta không có người thân thích nào cả. Nơi cư trú hợp pháp của Sachijo là ở thành phố M, thuộc đảo Shikoku, cũng là nơi chôn nhau cắt rốn của cô ta. Vào khoảng cuối năm ngoái, khi bệnh viện Aikoen thực hiện cuộc quyên góp tiền hằng năm cho những bệnh nhân nghèo, có một người đàn ông tên Eitaro Iwamoto ở khu Nakano, Tokyo đã gửi cho bệnh viện năm ngàn yên cùng với một bức thư nói rằng anh là xuất thân từ thành phố M thuộc đảo Shikoku vì thế anh ta muốn tặng số tiền này cho bất cứ bệnh nhân nào quê ở Shikoku. Và bởi vì chỉ có Sachijo đáp ứng đủ yêu cầu nên cô ta được nhận toàn bộ số tiền năm ngàn yên đó. Bệnh viện đã thông báo cho Iwamoto biết và Sachijo cũng gửi cho anh ta một bức thư cảm ơn.

Đáp lại, Iwamoto hồi âm cho Sachijo một bức thư rất mực lễ độ. Thư đi tin lại khoảng ba bốn lần thì vào một ngày kia, Iwamoto đến đây thăm Sachijo. Anh ta khoảng chừng ba mươi lăm tuổi, quần áo chỉnh tề. Lúc đó, Iwamoto đã tặng cho Sachijo món quà trị giá ba ngàn yên. Anh ta rời khỏi đây sau khi gắng hết sức động viên người bệnh nhân bất hạnh đồng hương với mình.

Iwamoto còn ghé thăm Sachijo hai lần nữa. Ai có thể tiên đoán được bàn tay định mệnh đưa đẩy con người đến gần nhau? Vào cuối tháng giêng, Iwamoto gặp vị giám đốc bệnh viện trình bày ý định muốn cưới Sachijo và yêu cầu giám đốc bệnh viện cho phép anh ta được đưa Sachijo về nhà chăm sóc. Iwamoto giải thích rằng anh ta sẽ chăm sóc Sachijo cho đến tận khi cô ta hồi phục.

- Tôi không có gì phản đối. Nhưng anh có nhận thấy được bệnh tình thực sự của cô Shimura không? - vị giám đốc hỏi - Chúng tôi nói với cô ta là cô ta chỉ bị u dạ dày, nhưng thực chất là ung thư dạ dày. Nếu anh vẫn muốn cưới cô ta thì tôi báo cho anh biết là cô ta chỉ sống được khoảng hơn bốn tháng nữa mà thôi.

Iwamoto dường như là bị sốc quá mạnh. Nhưng sau khi suy nghĩ nghiêm túc, anh ta vẫn đưa ra quyết định. “Nếu trường hợp đó xảy ra thì tôi cũng không đành lòng để cô ta chết ở một nơi như thế này được. Cho dù chỉ còn ba tháng hay sáu tháng nữa thôi nhưng tôi vẫn muốn làm cho cô ta vui sướng trong những ngày cuối đời. Tôi muốn Sachijo chết ở nhà tôi”. Rồi anh ta trang trọng lặp lại yêu cầu được đưa Sachijo về nhà chăm sóc. Vị giám đốc bệnh viện nói rằng khi được bệnh viện đồng ý, anh ta đã rời khỏi đây với vẻ van nài khẩn thiết như thế.

- Tôi hiểu. Có một ai đó muốn đi cùng với Sachijo trong những ngày cuối đời và muốn Sachijo được vui sướng dù thời gian ngắn ngủi - Bakujin nhận xét rồi hỏi - Vậy ông có biết địa chỉ của anh Iwamoto chứ?

- Vâng, tôi có ghi lại.

Vị giám đốc gọi một cô y tá. Lần này là một cô y tá trẻ trung xuất hiện mang theo quyển sổ mà vị giám đốc yêu cầu. Ông ta lật qua vài trang, dùng ngón tay trở chỉ lướt qua danh sách những tên người.

- À, anh ta ở Nakano, Tokyo.

Bakujin ghi nhanh địa chỉ vào quyển sổ tay của anh. “Nhân tiện cho tôi hỏi, chúng tôi đã gửi cho cô Shimura hai bức thư đến bệnh viện này. Thế chúng có được chuyển đến địa chỉ này không?”, Bakujin hỏi thăm.

Vị giám đốc bệnh viện hỏi cô y tá, và cô ta xác nhận là đã chuyển những bức thư đó.

- Tôi đã chỉ thị rõ ràng là những bức thư gửi cho bệnh nhân đã xuất viện phải được chuyển về địa chỉ mới của họ, vị giám đốc nhấn mạnh.

- Vậy mà sao không có hồi âm nhỉ - Bakujin nhìn với vẻ nghi ngờ - Có lẽ nào chuyện xấu nhất đã xảy ra?

- Tôi thật sự không thể nói gì. Theo như tình trạng bệnh của Sachijo lúc xuất viện vào tháng hai, tôi nghĩ bốn tháng

là nhiều rồi đấy.

Bakujin yên lặng hút thuốc. Seisa nhìn có vẻ rất nghiêm trang. Ngọn đèn soi sáng trên đầu hai người. Khi hai người rời bệnh viện, làn sương mù buổi hoàng hôn đang dâng lên bao phủ những cánh đồng lúa mạch.

- Anh có nghĩ là Sachijo đã chết rồi không? - Seisa hỏi Bakujin khi hai người đứng đợi xe buýt trên con đường làng.

- Có thể lắm chứ. Theo như hồ sơ bệnh án của cô ta, thì không còn phải nghi ngờ gì về triệu chứng bệnh cả. Và ung thu thì tiến triển khá nhanh đấy - Bakujin khom người xuống khiến cho tầm vóc cứng chắc của anh ta lại có vẻ thấp bé hơn - Hôm nay là ngày mười tháng năm. Sachijo rời bệnh viện vào ngày mười tháng hai. Như thế là vừa tròn ba tháng. Và điều đó chắc có thể đã xảy ra.

- Nếu thật như thế, thì tôi rất lấy làm tiếc cho cô ta, Seisa ngập ngừng nói.

- Chúng ta nên cảm ơn là có một người đàn ông đầy lòng vị tha như thế đã đến với Sachijo trong những ngày cuối đời. Điều này tuyệt đấy chứ phải không? Hãy nghĩ về những người bệnh phải chết đơn độc một mình. Và hãy nhìn vào việc Sachijo đã tìm thấy hạnh phúc thực sự của mình. Bên bờ vực cái chết, cô ta cũng được trải nghiệm

yêu đương.

Hai người trở về Tokyo vào khuya hôm đó.

Matsumoto Seicho

Người đàn bà viết thơ Haiku

Hoàng Long dịch

Phần Cuối

3.

Sáng hôm sau Seisa ghé thăm Bakujin lúc anh còn ngủ trên giường.

- Cậu đến quá sớm đây phải không?

- À, tôi đang trên đường đi làm việc đây mà. Tối qua tôi đã xem lại các số báo cũ và đọc lại mấy bài thơ haiku của Sachijo - Tia mắt trẻ trung của Seisa lấp lánh - cuối cùng thì Sachijo cũng yêu đấy. Đây là một trong những bài thơ haiku cuối cùng của cô ta:

Sắp xếp chiếu chăn

em chờ anh đến

như chờ mùa xuân

- Nằm trên chiếc giường bệnh buồn bã, cô ta đợi Iwamoto đấy.

- Tôi hiểu rồi - Bakujin nói và lấy tay day day cặp mắt ngái

ngủ - Cuối cùng thì cô ta cũng tìm được hạnh phúc đúng không?

- Bác sĩ Ishimoto - Seisa ngả người tới trước - Tôi muốn biết chuyện gì đã xảy đến cho Sachijo. Nếu cô ấy đã chết, tôi sẽ đến thắp cho Sachijo một nén nhang trước linh vị. Anh đã ghi địa chỉ của cô ta rồi mà đúng không. Hãy đưa cho tôi và tôi sẽ ghé thăm cô ta chiều nay sau khi đi làm về.

Bakujin đứng dậy, lấy trong túi ra quyển sổ tay, và tháo kính ra.

- Đây này

Seisa viết lại địa chỉ đó vào quyển sổ tay riêng của anh ta. Bakujin đứng nhìn Seisa và hút thuốc.

- Từ ngày hôm qua tôi thấy cậu có vẻ thật tình lo lắng cho Sachijo đấy.

- Chúng ta rất thích thơ haiku của Sachijo và đã chọn chúng đăng báo. Không hiểu sao tôi cảm thấy mình rất thân thiết với cô ta - Seisa nói và gửi trả lại Bakujin quyển sổ tay.

Bakujin nhanh chóng gật đầu tán thành: “Thơ haiku của Sachijo đã được chúng ta chấm giải nhất. Vì thế dĩ nhiên Sachijo rất quan trọng với chúng ta. Hãy đi và xem tình hình của cô ta thế nào”.

Seisa cúi đầu chào rồi rời đi. Bakujin lưỡng lự bước vào nhà tắm.

Suốt ngày hôm đó, Bakujin bận tối mắt tối mũi với những công việc ở bệnh viện. Và khi Seisa trở về vào lúc tám giờ tối, vị bác sĩ Bakujin đang nhâm nhi vài ly rượu. Seisa trông có vẻ rất phiền muộn.

- Cậu đã đến đó chưa?

- Dạ, tôi đã đến rồi.

- Chắc hẳn là cậu mệt lắm. Hãy làm một ly đi - Bakujin rót cho Seisa nhưng Seisa lại đặt ly lên bàn - À, cô ấy thế nào?

- Cô ta đã chết, Seisa khàn giọng nói.

- Tôi đã nghĩ thế từ lúc nhìn thấy vẻ mặt cậu. Thật là tiếc quá - Bakujin nói vẻ thông cảm. Thế cậu có xin thắp cho cô ta một nén nhang không?

- Chồng cô ta đi vắng. Đã một tháng nay rồi, Seisa nói và với tay lấy ly rượu.

- Đi vắng à? Thế làm sao cậu biết tin tức về cái chết của cô ta?

- Tôi hỏi thăm những người hàng xóm. Chuyện là như thế này, Seisa kể lại.

Seisa hoàn thành công việc và ghé đến địa chỉ ở Nakano vào khoảng lúc sáu giờ. Căn nhà nghi vấn cách nhà ga

khoảng hai mươi phút đi bộ, và đặc biệt khó tìm. Đó là một căn nhà nhỏ hẹp và cũ kỹ nằm giữa một khu dân cư. Khi Seisa ấn chuông cửa, người ra mở cửa lại nói rằng anh ta mới chỉ thuê căn nhà này gần đây thôi và người thuê nhà trước đó là ông Iwamoto đã dọn đi từ tháng trước, gần như ngay sau khi vợ ông ta qua đời.

Sau đó Seisa đã gặp người chủ nhà để hỏi thăm chi tiết. Iwamoto đã thuê căn nhà này từ khoảng tháng mười một năm ngoái. Anh ta còn độc thân và làm việc ở một công ty nằm tại vùng Marunouchi. Iwamoto luôn đi công tác hai mươi ngày trong một tháng và căn nhà thường xuyên khóa kín. Những người láng giềng thường rỉ tai nhau về món tiền thuê nhà kén xù mà anh ta trả cho chủ nhà. Đôi khi nhìn qua hàng rào, họ thấy Iwamoto lau chùi nhà cửa. Tuy thế, vào khoảng tháng hai, vợ Iwamoto đến và sống cùng với anh ta. Cô ta chẳng bao giờ rời khỏi nhà vì bệnh tật phải nằm liệt giường. Khoảng một tuần hai lần có một vị bác sĩ lạ mặt ghé nhà chăm sóc. Còn trước đó thì Iwamoto vắng nhà thường xuyên. Có lẽ bởi vì anh ta bận công việc không thể chăm sóc vợ mình được nên Iwamoto đã thuê một người giúp việc. Người này thường xuyên ở nhà, ít khi ra ngoài. Và cũng bởi Iwamoto ít khi tiếp xúc xã giao với láng giềng nên thực sự không ai biết gì nhiều về

gia đình anh ta.

Vào khoảng đầu tháng tư, những người láng giềng nhìn thấy một chiếc xe hơi đậu trước nhà Iwamoto rất nhiều lần vào lúc nửa đêm. Sáng hôm sau trên cửa nhà dán tờ cáo thị “Nhà có tang chế”. Và đến lúc đó những người láng giềng mới biết được là vợ anh ta đã chết. Buổi chiều hôm đó, có một chiếc xe tang đến đưa thi hài người vợ xấu số đi. Dường như Iwamoto không có người thân thích hay bạn bè gì cả nên người ta thấy có mình anh ta trên chiếc xe tang đưa thi hài người vợ đến lò thiêu. Người láng giềng duy nhất tiễn anh ta đi có lưu ý thêm rằng anh ta chưa bao giờ thấy một đám tang nào bất hạnh và đơn độc đến mức như vậy. Và ba ngày sau có hai hay ba người dường như là họ hàng thân thích đến viếng.

Có lẽ là Iwamoto quá bối rối vì tang chế của vợ mình hay là anh ta không muốn tiếp tục sống ở căn nhà đó sau khi người vợ đã mất nên anh ta đã đến thông báo với chủ nhà và dọn đi nơi khác.

- Người chủ nhà bảo với tôi là anh ta cũng rất thông cảm cho Iwamoto. Sachijo mất chỉ sau hai tháng kể từ ngày họ cưới nhau - Seisa nói buồn rười rượi.

- Quả đúng như điều tôi lo sợ, Bakujin nói thì thào.

- Ung thư dạ dày quả thật ghê gớm thế ư?

- Ung thư tiến triển nhanh lắm. Vào tháng hai, khi vị giám đốc bệnh viện Aikoen nói với Iwamoto rằng cô ta chỉ sống được khoảng bốn tháng nữa thôi. Đó là ông ta nói thời gian tối đa đấy. Chỉ hai tháng sau Sachijo qua đời. Thật là đáng tiếc quá. Hạnh phúc của Sachijo thật ngắn ngủi phải không? Trong mục thư tòa soạn số tới đây, tôi sẽ viết cho cô ta một bài cáo phó.

- Tôi cũng cảm thấy tiếc cho Iwamoto nữa.

Khi rời khỏi nhà Bakujin vào lúc mười giờ hơn, Seisa đã hơi quá chén. Bakujin lững thững bước vào nhà tắm.

Ngâm mình trong bồn tắm, tâm trí Bakujin vẫn bị giày vò về cái chết của Sachijo và hạnh phúc ngắn ngủi mà cô ta có được. Quả thật đó là một đám tang lẻ loi cô độc, nhưng chắc rằng việc Iwamoto một mình tiễn đưa Sachijo là tất cả điều mà cô ta muốn.

Trong khi ngẫm nghĩ như thế, Bakujin chợt nhìn lên trần nhà và anh chợt nảy ra một nghi vấn. Anh lại chìm vào suy tưởng một lúc lâu sau.

4.

Sáng hôm sau, Bakujin gọi cho Seisa khi anh ta đang làm việc và yêu cầu Seisa ghé nhà mình vào tối đó.

Seisa đến nhà Bakujin vào khoảng lúc bảy giờ tối.

- Anh muốn gặp tôi để làm gì vậy?

- À, đó là về Sachijo Shimura.
- Tôi thấy rằng anh cũng bị ám ảnh về cái chết của cô ta đấy. Còn tôi thì đã quên hết từ tối hôm qua, Seisa nói và đưa tay vuốt má.
- Có vài điều tôi muốn hỏi cậu. Theo như lời chủ nhà nói, thì ba ngày sau đám tang Sachijo có vài người dường như là thân thích đến gặp Iwamoto đúng không?
- Đúng
- Sachijo không có người thân thích, vì thế chắc những người này là họ hàng của Iwamoto. Nhưng cậu không thấy là họ đến hơi trễ sao? Ba ngày sau đám tang Sachijo.
- Nhưng nếu họ sống ở miền quê Shikoku thì muốn lên Tokyo phải mất nhiều thời gian chứ.
- Dĩ nhiên là Iwamoto quê ở Shikoku. Nếu thế thì mới có lý do chứ. Dù cho Iwamoto và Sachijo chỉ sống cùng nhau vền vẹn có hai tháng đi nữa, thì họ chắc chắn cũng chưa ghi chính thức đám cưới của mình vào gia phả Iwamoto. Có thể là những người thân của Iwamoto chỉ nhận được thư thông báo thôi chứ chắc chắn họ chưa được gặp mặt Sachijo, vì thế mà mối liên hệ giữa họ và Sachijo đâu có gì thân thiết. Vậy thực sự phải chăng họ cất công lên Tokyo chỉ vì cái chết của Sachijo?
- Tôi hiểu điều anh nói. Đúng là từ khi Sachijo về làm vợ

Iwamoto đến lúc cô ta qua đời chỉ vắn vẹn hai tháng mà thôi. Nhưng khi họ hàng Iwamoto nhận được điện báo về cái chết của Sachijo, họ đã quyết định lên Tokyo. Những người thôn quê thường có cảm thức về tình nghĩa gia đình rất mạnh đấy.

- Tôi tự hỏi rằng - Bakujin chìm vào suy tư trong khói thuốc

- Dù sao đi nữa, cậu cũng nói là trong đêm mà Sachijo qua đời, người ta nghe thấy tiếng xe hơi dừng nhiều lần trước nhà Iwamoto đúng không?

- Đúng là như vậy

- Tôi muốn biết thêm một vài chi tiết. Chẳng hạn như chiếc xe đó đến lúc nào và mấy lần trong đêm. Về thời gian đến thì cậu nên hỏi những người láng giềng hơn là hỏi người chủ nhà. Bởi họ có thể biết nhiều hơn đấy. Tôi muốn biết là Iwamoto có lái chiếc xe đó không?

- Chuyện gì nữa đây? Không lẽ anh nghi ngờ về nguyên nhân cái chết của Sachijo à? Mất Seisa mở lớn.

- Tôi chẳng nghi ngờ gì đặc biệt đâu. Tôi chỉ muốn biết thôi, Bakujin mơ hồ nói.

- Nếu như anh thực tình muốn biết thì tôi sẽ thực hiện yêu cầu đó của anh

- Đừng bức mình như thế. Còn có điều khác quan trọng hơn đấy. Vị bác sĩ đến nhà chăm sóc cho Sachijo là ai.

Cậu nói đó là một vị bác sĩ lạ mặt, trong vùng không ai biết, nhưng cậu hãy cố tìm xem thử có người láng giềng nào nhận diện được ông ta không. Với lại...

- Từ từ để tôi viết ra đã, Seisa lục túi lấy quyển sổ tay. Đó là quyển sổ tay ghi những bài thơ haiku mà anh sáng tác. Bakujin tiếp tục nói: "Kế tiếp, cậu phải tìm ra chỗ thực hiện dịch vụ tang lễ cho Sachijo xem có gì mới lạ không. Và đây mới là điều quan trọng nhất. Cậu có nói sau khi Sachijo đến sống cùng với Iwamoto, anh ta đã thuê một người giúp việc. Phải tìm ra công ty nào đã gửi cô ta tới.
- Đó là tất cả điều anh muốn biết à? Được thôi. Tôi sẽ thực hiện yêu cầu của anh.

Seisa nhìn như muốn hỏi Bakujin điều gì đó, nhưng lại thôi. Rồi anh ta nhanh chóng rời khỏi nhà Bakujin.

Hai ngày sau, vào buổi tối, Seisa đến nhà Bakujin.

- Xin lỗi bắt anh phải chờ lâu

- Không có gì. Tôi biết cậu đã làm việc vất vả. Thế cậu đã tìm ra được gì nào?, Bakujin cúi người về phía trước.

- Chẳng có gì nhiều - Seisa chán nản nói và liếc nhìn vào bản ghi chép - Tôi có hỏi những người láng giềng kế bên. Họ chẳng nói được gì nhiều vì họ đâu có biết rõ Iwamoto. Nhưng có người nói vào đêm Sachijo chết, con trai họ đang học bài khuya để ôn thi đại học, nghe thấy tiếng một

chiếc xe hơi.

Seisa nhìn vào quyển sổ tay rồi nói tiếp.

- Chiếc xe hơi dừng trước cửa nhà lần đầu tiên vào lúc mười một giờ. Sau đó cậu ta nghe có tiếng mở cửa, và ai đó trên xe bước vào nhà. Rõ ràng là đã có ai đó rời khỏi xe và bước vào nhà. Cậu ta nói lúc đó cậu ta nghe ra giọng nói của một người phụ nữ.

- Giọng nói của phụ nữ à? Đó có phải là người nữ giúp việc không?

- Cậu ta nói là không phải. Bởi vì cậu đã nghe thấy tiếng người giúp việc vài lần rồi nhưng lần này là một giọng nói khác hẳn. Và khoảng một tiếng sau, chiếc xe nổ máy rồi lao vút đi. Lúc đó cậu ta không nghe thấy một tiếng nói nào nữa. Và khi cậu ta học bài xong, và đang tắm tã chuẩn bị đi ngủ thì cậu lại nghe tiếng xe dừng trước cửa nhà. Lúc đó là khoảng hai giờ sáng.

- Đợi đã - Bakujin dùng chiếc bút chì ghi ra tờ giấy - Rồi chiếc xe đó vẫn dừng trước cửa nhà cho đến tận sáng hôm sau à?

- Không, chiếc xe rời đi vào khoảng sáu giờ sáng. Người phụ nữ kể bên, lúc đó đã thức dậy, nghe thấy tiếng xe chạy. Dường như chính Iwamoto lái chiếc xe đó. Người ta đã có lần nhìn thấy anh ta lái chiếc xe Renault về nhà hay

là một loại xe lạ tương tự như thế.

- Tốt rồi. Để tôi tóm tắt lại những điều cậu nói nhé.

Bakujin viết ra trên tờ giấy như sau:

Chiếc xe hơi (đến) khoảng mười một giờ đêm,

(rời đi) khoảng giữa đêm

(đến) khoảng hai giờ sáng

(rời đi) khoảng sáu giờ sáng.

- Này, rồi còn vị bác sĩ thì sao?

- Không ai trong vùng biết đến ông ta. Người ta chỉ biết đó là một người đứng tuổi đến nhà Iwamoto hai lần một tuần.

- Còn dịch vụ tang lễ thì sao?

- Không người láng giềng nào biết được đó là thuộc cửa hiệu nào. Tôi cũng có hỏi mấy cửa hiệu dịch vụ tang lễ trong vùng đó nhưng không có cửa hiệu nào tổ chức dịch vụ đám tang vào thời điểm đó cho người tên là Iwamoto cả.

- Thật sự tôi đã giao cho cậu nhiều việc quá đúng không? Thế cậu có tìm ra tên của công ty dịch vụ mà Iwamoto thuê người giúp việc chứ?

- Cũng chẳng có manh mối gì luôn. Dường như người giúp việc đó chẳng bao giờ nói chuyện với những người láng giềng cả. Người ta bảo tôi là cô ta trạc khoảng ba mươi tuổi, khá xinh xắn và lạnh lùng.

-Hừm, tôi hiểu rồi, Bakujin nhắm mắt lại trầm ngâm suy nghĩ, để mặc điều thuốc chảy dở trên tay.

- Bác sĩ Ishimoto, có gì mờ ám trong tất cả những chuyện này à?, Seisa chiêu một ngụm trà và nhìn Bakujin.

- Tôi không thể nói chắc là có điều gì ám muội hay không - Bakujin mở mắt và mỉm cười với Seisa - Dù sao đi nữa, cậu đừng lo lắng gì. Và cảm ơn cậu đã vất vả làm chuyện điều tra vừa qua.

Seisa mỉm cười và nói: "Dường như Sachijo cũng thu hút anh rồi thì phải"

5.

Sáng hôm sau, khi hoàn thành thành xong công việc ở bệnh viện, vào buổi chiều Bakujin xuất phát.

Đầu tiên anh đến văn phòng quận Nakano. Đáp lại câu hỏi của Bakujin, người thư ký văn phòng thông báo rằng trong tháng tư không có một biên bản hỏa táng nào ghi nhận tên là Sachiko Shimura hoặc là Sachiko Iwamoto cả. Bakujin cũng đến bốn năm cơ sở dịch vụ tang lễ ở quận Nakano nhưng chẳng thấy gì. Sau đó, Bakujin đến văn phòng hiệp hội y khoa để hỏi thăm tin tức. Hai ngày sau, anh nhận được câu trả lời. Người đã đến địa chỉ nhà Iwamoto và là người ký biên bản pháp y xác nhận cái chết của Sachijo là một bác sĩ tên Y ở vùng Ikebukuro.

Bakujin gọi điện cho bác sĩ Y.

- Phải tên bệnh nhân ở địa chỉ đó là Sachiko Iwamoto hay là Sachiko Shimura không?, Bakujin hỏi thăm.

Vị bác sĩ Y lấy hồ sơ rồi trả lời.

- Không, tên cô ta Yasuko Kusakabe, ba mươi bảy tuổi, là vợ của Shunsuke Kusakabe.

Yasuko Kusakabe, vợ của Shunsuke. Bakujin viết lại những cái tên này. Những ngón tay cầm chặt cây viết chì run run dường như rất kích động.

- Không phải căn nhà đó là của Iwamoto sao?

- Đúng vậy. Tên ghi trên cửa đúng là Iwamoto. Tôi thấy hơi lạ nên có hỏi Kusakabe, anh ta nói rằng anh ta mua chung nhà với người bạn, vị bác sĩ trả lời.

- Tôi hiểu, còn tình trạng của bệnh nhân thì sao?

- Cô ta bị ung thư dạ dày. Khi tôi ghé thăm lần đầu tiên, tôi đã biết là tuyệt vô hy vọng. Nhưng tôi cũng cố đến trong vòng một tháng. Trước đây, tôi chưa từng làm việc ở Nakano và đây là lần đầu tiên tôi được người ta mời thăm bệnh ở vùng này. Điều đó khiến tôi thấy hơi là lạ.

- Thế bệnh nhân mất lúc mấy giờ?

- Tôi được thông báo qua điện thoại là bệnh nhân đã chết và tôi đã đến đó ngay lập tức. Lúc mười một giờ rưỡi đêm ngày mười tháng tư. Theo như chồng cô ta nói lại, thì

bệnh nhân đã chết khoảng một giờ trước đó. Tôi khám nghiệm tử thi thấy đúng khoảng thời gian đó nên đã viết biên bản pháp y xác nhận cái chết của bệnh nhân.

- Khi ông đến thì nhà có ai nữa không?

- Chỉ có chồng cô ta và một người phụ nữ hình như là người giúp việc. Cả hai người đều khóc.

- Cám ơn ông nhiều.

Sau khi gác máy, Bakujin thờ thẫn đứng bất động một lúc lâu. Rồi anh ta lên xe và chạy thẳng đến sở cảnh sát.

Khoảng một tuần sau, một người đàn ông ba mươi tám tuổi tên là Shunsuke Kusakabe bị bắt giữ ở khu

Shinagawa vì bị tình nghi đã mưu sát vợ mình. Anh ta đang sống cùng với tình nhân, người phụ nữ trước đây đã đóng vai là người giúp việc nhà.

Động cơ để Shunsuke “giải thoát” cho vợ mình là vì số tiền bảo hiểm sinh mạng hai triệu yên mà anh ta sẽ nhận được sau cái chết của cô ta. Nhân tình của Shunsuke có một người bạn là y tá ở bệnh viện Aikoen và nàng ta đã biết ở bệnh viện này có một bệnh nhân từ thiện tên Sachiko Shimura không người thân thích và sắp chết. Khi nhân tình kể cho Shunsuke nghe, anh ta đã lên một kế hoạch như sau. Anh ta sẽ đưa Sachiko về sống chung với mình và khi cô ta chết, Shunsuke có giấy chứng nhận pháp y về cái

chết của vợ mình. Cả Shunsuke và Sachijo đều suýt soát tuổi nhau. Người y tá ở bệnh viện Aikoen nói rằng Sachiko sinh ở thành phố M, thuộc đảo Shikoku, vì thế Shunsuke mới dùng chiêu thức là quyên góp tặng bệnh nhân “đồng hương với mình” để lấy cớ quen biết Sachiko. Anh ta đã đến thăm và giả vờ yêu Sachijo say đắm. Cô gái Sachiko khát khao yêu đương mau chóng đáp lại tình cảm của Shunsuke. Và khi anh ta cầu hôn, Sachijo quá sức vui mừng vì điều đó. Anh ta đã đưa Sachiko về ngôi nhà mới thuê ở Nakano nhằm thực hiện kế hoạch của mình.

Sachiko, với bút danh là Sachijo, không biết mình bị ung thư. Cho đến những giây phút cuối của đời mình, cô ta vẫn tin rằng mình chỉ bị u dạ dày. Vì thế khi nghe Shunsuke có ý định đưa mình về nhà và chăm sóc cho đến khi hồi phục, sự tử tế của anh ta đã khiến cô đã xúc động đến trào nước mắt. Anh ta thậm chí còn thuê cả người giúp việc. Sachijo không mấy may nghi ngờ cô ta đích thực là tình nhân của Shunsuke và là kẻ tòng phạm trong việc thực hiện tội ác. Căn nhà thực sự của Shunsuke là ở khu Setagaya, nơi anh ta sống cùng với vợ mình. Đó là lý do tại sao anh ta thường xuyên vắng nhà ở Nakano với lý do “đi công tác”. Kế hoạch thực hiện của anh ta gần như hoàn hảo. Và tất cả việc anh ta làm là đợi cho Sachijo đi vào giấc ngủ ngàn

thu.

Sachijo mất vào khoảng mười giờ tối ngày mười tháng tư. Trước khi chết dường như cô ta đã nhận ra chân tướng đích thực của cô giúp việc, nhưng Sachijo không thể làm được gì hơn. Giây phút cô ta trút hơi thở cuối cùng, Shunsuke may mắn có mặt tại đó, đã nhanh chóng quay trở về nhà mình ở Setagaya, và lấy xe hơi đưa vợ mình đến. Anh ta đã mượn chiếc xe đó của người bạn láng giềng. Shunsuke đã dựng lên vài lý do để đưa vợ mình đến đó. Và khi rời khỏi xe, vợ anh ta đã nói điều gì đó. Đó là giọng nói mà mà đứa con trai người láng giềng nghe thấy được.

Ngay khi người vợ vừa bước vào nhà, Shunsuke siết cổ nàng từ đằng sau. Nhân tình của anh ta trong vai trò người giúp việc đã bịt miệng và giữ tay nàng ta lại. Khi thấy vợ mình đã chết, Shunsuke cùng với nhân tình giấu thi thể đó ở đằng sau nhà. Rồi Shunsuke đến trạm điện thoại công cộng gần đó gọi bác sĩ đến.

Vị bác sĩ đã xác nhận là Sachijo đã chết và viết biên bản khám nghiệm tử thi với tên người chết là Yasuko Kusakabe, theo đúng như kế hoạch của Shunsuke. Ngay khi vị bác sĩ đi khỏi, Shunsuke đặt thi thể vợ mình vào chiếc quan tài anh ta đã mua sẵn rồi đóng nắp lại.

Shunsuke khai rằng vì không muốn đánh thức láng giềng vào lúc nửa đêm bởi tiếng quai búa đóng vào quan tài nên anh ta đợi đến sáng sớm mới làm chuyện đó. Trong khoảng thời gian đó, Shunsuke mang thi thể của Sachijo ra xe hơi rồi nổ máy chạy đi. Đó là vào khoảng nửa đêm, và cậu bé nhà bên đã nghe ra tiếng xe chạy.

Shunsuke lao nhanh ra đường cao tốc Koshu và vút xác của Sachijo ở vùng Kitayama, bên một con đường vắng vẻ có những cánh đồng lúa bao quanh. Khoảng hai tiếng sau anh ta quay trở lại và cậu sinh viên nhà bên cạnh nghe thấy tiếng xe hơi. Trong hai tiếng Shunsuke đi khỏi, nhân tình của anh ta đơn độc chờ đợi bên cạnh chiếc quan tài của người vợ xấu số của Shunsuke.

Shunsuke không biết phải xử lý làm sao với chiếc xe mà anh ta đã mượn của người bạn láng giềng. Anh ta phải quay trở về Setagaya để hoàn lại chiếc xe cho khổ chủ. Vì thế khoảng sáu giờ sáng hôm sau, Shunsuke lái chiếc xe hơi đó trở về Setagaya. Và người phụ nữ kế bên nhà đã nghe thấy tiếng xe chạy đi khi cô ta thức dậy.

Khi Shunsuke vút xác Sachijo trên con đường quê hẻo lánh đó, anh ta đã hy vọng rằng người ta sẽ xem đó là xác chết của một con người lang thang vô định. Thậm chí anh ta đã khoác vào người Sachijo một bộ cánh quá sức tòi

tàn để che mắt thiên hạ. Các cuộc điều tra sau này cho thấy mưu đồ của anh ta đã thành công. Và thi thể của của Sachijo đã được người dân địa phương chôn cất tạm thời. Sau đó, Shunsuke đã thông báo cho những người thân thích bên họ hàng nhà vợ ở Hokkaido biết tin. Và họ đã đến ngôi nhà ở Nakano, Tokyo để thắp nhang và cầu nguyện trước di cốt hỏa táng của người vợ xấu số trên bàn thờ. Bởi vì vợ Shunsuke ít khi liên lạc với những người thân thích, cô ta chỉ viết thư cho họ khoảng hai ba lần trong năm nên không ai hỏi Shunsuke về việc chuyển đến ở Nakano.

Cả Bakujin và Seisa đều không tìm được thông tin gì ở các cơ sở dịch vụ tang lễ vì hai người đã tìm theo tên của Iwamoto. Một cơ sở dịch vụ lễ tang ở Nakano, có viết biên bản hỏa thiêu Yasuko Kusakabe, đã đưa thi hài của cô ta đến lò thiêu. Họ đã khai với cảnh sát là khi đến nhà họ lấy làm lạ khi thấy thi thể đã được đưa vào trong quan tài đã đóng nắp chặt. Và họ rất sửng sốt khi biết được sự thật kinh khiếp đó.

Shunsuke đã hưởng trọn số tiền bảo hiểm. Anh ta đã bán nhà ở Setagaya, và cùng với nhân tình dọn đến một căn hộ ở Shinagawa cho đến khi bị bắt. Sau khi vụ việc được đăng báo, Seisa đến tìm gặp Bakujin.

- Điều gì đã làm anh nghi ngờ?, Seisa hỏi.
- Đầu tiên đó là việc những người thân thích đến viếng ba ngày sau đám tang. Nhưng điều làm tôi nghi ngờ hơn cả chính là lịch trình đi của những chuyến xe.
Bakujin lấy ra tờ giấy ghi chép của mình. Hai từ “đến” và “rời đi” được gạch đậm hai lần. Seisa chăm chú nhìn vào đó.
- Nhưng ngay cả điều đó vẫn chưa đủ. Này, vị bác sĩ đã nói rằng ông ta đã đến bằng xe hơi lúc mười một giờ rưỡi để viết biên bản khám nghiệm tử thi? Vậy biết đâu đó là tiếng xe hơi của vị bác sĩ thì sao?
Bakujin mỉm cười nhìn Seisa.
- Đường ở vùng đó rất hẹp. Tôi đã đến đó rồi. Chiếc xe hơi của vị bác sĩ quá lớn, không thể dừng trước nhà anh ta được. Vì thế mà bác sĩ phải dừng xe ngoài đường cái.
Còn chiếc xe mà Kusakabe mượn của bạn là một chiếc Renault nhỏ. Không phải cậu đã nói với tôi rằng có người láng giềng đã nhìn thấy anh ta chạy vào nhà bằng chiếc xe đó sao?
Và Bakujin nói thêm: "Tôi sẽ viết cho Sachijo một bài tán dương trong mục thư tòa soạn của số báo tới".